

Сила маленької жінки

Андріана Муха

СИЛА МАЛЕНЬКОЇ ЖІНКИ

[загублена пташка]

Присвячується моїм сестричкам [K. N. G. S]

Пролог

Сила маленької жінки...

"Сила"? І "жінка"? Невже ці слова можуть стояти поруч бодай у цьому рядку? Хтось називатиме це "фемінізмом", "емансипацією". Хтось кричатиме тобі в лице: "Це лише пусті жіночі примхи". Жінки слабкі! Вони нічого не варті. То вибрики їх багатой фантазії. Їх годують цитатами Вірджинії Вульф, але який у цьому сенс? Вони борються за рівноправ'я, але самі нічого ніяк не тямлять у політиці, науці, філософії, психології, кулінарії, мистецтві... Цьому списку немає кінця. Це як уявна надбудова для панівного у світі патріархату.

Так кажуть... До болю гіркі слова для мене і тебе.

То хто вона — ця сильна жінка? Вона наділена вродою, чи, може, розумом? Які в неї таланти? Що вона відкрила світові? Які у неї недоліки, чи, як кажуть, вона — ідеал?

Відповідь набагато простіша, як і саме життя. Ти не шукай тут філософських задумів, бо дуже легко заблукати в лабіринтах давньогрецької міфології.

Вона — то ВСЕ.

То все, що тебе оточує. То сила внутрішньої боротьби, палкого кохання і душевного спокою. Їй не потрібне вбрання, бо впевненість дарує їй свободу й уміння не зважати на заздрісних перехожих. Її хода — то шедевр Мікеланджело, якого не встиг побачити світ на аукціоні. Всі продають себе, на жаль, занадто дешево. Вона — то простота, якої так зараз бракує. Той нікчемний пафос давно вже засліпив ясно-блакитні очі жіночої вроди. Простота думок: "чистих", "цнотливих" — їх ще не встиг зіпсувати матеріальний Всесвіт. Вона — то врода давньогрецької Афродіти, зовсім не шаблонна, як на обкладинках, то природна краса, що засліплює чоловічий погляд. Вона — то душа, замріяна, часом, схвильована. Не видає жодних звуків, коли всередині пече і рве на маленькі шматки. Чоловіки бачили її сльози, вона не ховає емоцій, бо повна життя. А навіщо? Вона — то глибина, в якій хочеться палко тонути. На дні мілина, заховані білі перлини, доплисти туди зуміють відважні Іхтіандри. Вона — то мудрість, якої не знайдеш на обкладинках старих книжок, бо схована дуже глибоко. То вчить її життя. Колись — фортуна, а деколи — гіркі обставини. Вона — то віра, віра в себе, бо ми звикли так часто нею нехтувати. Продаємо за якісь дешеві копійки. Вона — то

(не)порочність душі, Марія Магдалина сьогодення. То жінка "царської крові", честь якої не змогли заплямувати завзяті єретики. Вона — то кохання, бо вміє віддавати тепло і приймати його. Вона — особлива, бо сама так себе відчуває.

Їй не потрібна хвалебна ода, бо вона спросоння наспівує пісню Любові. Як місячна соната Бетховена — її так просто не забути. Вона не тримається за чоловіків, не плаче і не ховається, бо живе однією миттю. Вона — то відвертість, як краплина, що біжить по спітнілому тілі. Давно вже зіграла трагедію Шекспіра, зняла всі ампула, залишилося лише одкровення. Вона вміє бути слабкою і просити про допомогу, казати слова, від яких мліють вуха, підтримувати, коли то конче потрібно сильній статі. Вона не дорікає і вміє слухати. Її бентежать пусті балачки й лякає беззмістовне існування. Її вчинки — то рух життя. Вона, як молода коханка, що спокусливо не відпускає тебе з ліжка. Знайшла найпотаємніші схованки твого нутра, аби більше ніколи їх не покидати.

Вона — як Беатріче Данте.

Зараз тебе я познайомлю...

Та ж сама я

Та, що колись долала вершини, стоїть тепер на колінах,

вона втратила свої орієнтири

(загублена пташка)

Я давно вже сюди не заглядала...

Очі оповила товста темна стрічка. Стискалось серце. Німіли руки. Вуста не вимовляли жодних звуків. Мов приречена, я лежала на неприбраному ліжку. Моє голе понівечене тіло боялось говорити, воно, здавалось, зашите чорними нитками. Без снаги й віри, я втратила свої орієнтири...

Моя СПОВІДЬ.

Мій БІЛЬ.

Мої СПОГАДИ.

Вони вщент розбивались о скелі. Така собі, кольору зів'ялих квітів, я блукала порожніми вулицями, аби ніхто не бачив, не чув і не згадував. Мої цнотливі рухи не виказували жаги до життя, я була надто обпечена, покинута на острові печалі, сама-самісінька. Тривога, біль і відчуженість — я потопала в океані безглузвих думок і постійних сумнівів. Куди йти далі? Невже так триватиме вічно? Я стояла оголена посеред усього натовпу, але всі йшли собі далі, вони були далекими від моїх проблем і смутку. Приречена на таке існування, потихеньку втрачала запах своєї шкіри... ВСЕ, що колись мене нагадувало!

Така звичайна й непомітна я блукала порожніми вулицями.

Сором, безлад, відчай, страх і непокора — вони стали моїм другим ім'ям. Так сильно вплились у мою неспокійну душу, що не залишили місця для випадкових перехожих. Занадто сміливі — вони швидко встановлювали свої правила. Необачні рухи, сміливі вчинки, жагучі слова і звуки, як якась примара, вони були забуті. Таке собі я не могла

дозволити. Як тінь, моє тіло покривалося непристойно сірим смутком. Я вже собі не належала...

Загублена пташка, чи вистачить їй сил летіти далі?

Далі буде...

Силует жінки

Жінка...

Як багато змісту приховано в одному короткому слові. "Жінка". Якби я була чоловіком, то мені б не вистачило життя аби її зрозуміти. То складна дилема, яка дихає тобі в потилицю. То предмет одвічних суперечок: жінка в суспільстві, на роботі, за плитою, в ліжку, за кермом, у супермаркеті... Вона — то спокусниця Єва, неземна Афродіта, відьма у Середньовіччі, яку спалювали на вогні завзяті католики, з нею боролась церква, але тільки зуміла прикрити її оголене тіло синім полотном. Аж смішно стало, її нога не торкалась Афону, деś в глибинах Егейського моря, як русалка, вона манила всі субмарини на скелі. Їй навіть присвячена вся епоха Ренесансу. Вона — то "Мадонна з квіткою" да Вінчі, незалежна постать ХХІ століття, яка навчилась заробляти на рівні з чоловіками, навіть у чомусь їх перевершивши. Вона — то Моніка Беллуччі, чиею красою милуєшся донині, постійно переглядаючи культову "Малену". Вона — то мудрість Ірини Хакамади, поезія Ліни Костенко, винахідливість Марії Кюрі, відважність Жанни д'Арк, непохитність Маргарет Тетчер, впертість Ангели Меркель, гра Марлен Дітріх, автопортрет Фріди Кало, а серце принцеси Діани. Хіба цього замало?

Так прикро стало, інколи хочеться закрити очі чорною стрічкою, аби не бачити такі болючі історії і життєві реалії Меггі Клірі й Ральфа де Брикассара, жіночі сльози й розбиті серця. Кого ми обманюємо? Жінка — то квітка: часом дика, польова, інколи з шипами, або якась хатня, що не любить пекуче сонце, їй потрібна тінь і спокій. Якусь не слід поливати водою, а інша помирає від спраги: втрачає свій аромат. Кожна особлива, до кожної своя інструкція, ти наважся запитати її у магазині, можуть не дати, бо ще до кінця не написана. Вона дуже рідкісна лілія, бо віднесена до Червоної книги.

Усі жінки люблять квіти — то їх споріднені душі... Ті, що не хочуть або не приймають — просто обманюють, бо ніхто не наважився зірвати в полі білу ромашку, а хтось відчуває, що прагне тільки до чорної троянди — тисячі й однієї...

Жінка...

Там усе заплутано, вона щодня міняє сценарії. На полотні пише свої пастельні лінії, які ніколи не переплітаються з чоловічими думками. Немов сюрреалізм Далі, там важко щось розгледіти. Її життя — то храм Святого Сімейства, серця Каталонії, побудова якого триватиме вічно. То як норовлива жінка, до якої ніколи не втратиш інтересу. Бо вона — все, що нагадує тобі свободу.

А тим часом силует жінки виднівся з вікна старої паризької квартири. Вона стояла

оголена, у своїх думках, без зайвих рухів. На столику тліли цигарки, а у серці палала любов. Вона дивилася на свого коханого з балкона, він ніс їй обережок квітів...

Усі жінки люблять квіти...

Запах осені

Чужі перехожі, незнайомі вулиці, потужний ритм шаленого міста. Цей ритм мені близький, але водночас зовсім незрозумілий, дуже сміливий, іноді просто нестерпний: забагато перцю і свободи... такої, що виходить за межі дозволеного.

Я сумую... за СВОЇМИ.

Серце розбивається на болючі уламки, яких так просто не склеїш, це вище моїх можливостей, наче якась нестерпна примха. Мені їх бракує... БЕЗМЕЖНО! Я відчуваю це кожною клітиною свого тіла, ніби якась неповноцінна пташка, сама-самісінька, у великому місті.

Спогади...

Так ллються в моїх заплутаних думках, досить складно тобі все пояснити. Це ніби опинитись між двома Всесвітами, роблячи крок вперед, але постійно обертаючись назад, ніби загубила якусь важливу річ, чогось не вистачає, чогось свого, розумієш?

Мені бракує живих розмов і щирих усмішок, таких невимушених, як зі СВОЇМИ, коли захиляєшся від слів і звуків, а не можеш зупинитись.

Обійми...

Так хочеться їх знову відчути... Такі відверті, такі міцні, такі гарячі, що переймаєш тепло від кожного дотику СВОЇХ, рідних.

Наші серця б'ються в унісон, ви зі мною, я відчуваю вашу присутність, сила любові долає всі кордони. Так гучно сказано, знаю, але я пишу тільки те, що глибоко торкається стінок моїх внутрішніх страхів і переживань.

Моя неспокійна душа стає на коліна, я сумую за вами, інакше ви б цього не знали... У нас обмаль часу — треба змиритись.

Ці хаотичні рядки лунуть до ваших сердець, телефонні лінії не в змозі їх донести, вони все псують. Абонент поза зоною... То пусте, це якась незначна перепона, ми й не таке долали.

Мої зізнання вам давно вже відомі, багато слів було сказано, десятки листів присвячено, але я невпинно кричу і далі казатиму, як сильно "люблю", так, як ніколи раніше... СВОЇХ.

Не відпущу!

Кохати

"Я тебе кохаю! Моя кохана! Люблю!"

Ці фрази втратили свій первинний сенс, як дешева біжутерія, їх продають у кіосках навпроти підземних переходів випадкові незнайомці. Як підробку. Ними торгують, на

них дають велику знижку, не відриваючи жовту нейлонову етикетку. Це так, на майбутнє, аби не було жодних дорікань, коли знайдеш кращі сережки. Без сумніву, вони мають попит. Ніякі ринкові кризи не впливають на їхню собівартість. Чоловіки божеволіють, але швидко звикають... такі вибагливі стали.

А зараз відчини вікно. Буде злива. Доволі з мене цих помпезних алегорій, сідай ближче, бо не сила вже мовчати. Жінки, навіщо так дешево себе продавати? Ви — річ, яку треба купити? Чи, може, антикваріат, якого варто здихатись? Або книжка на блошиному ринку, яку потрібно нав'язати релігійному фанатику?

Кохайте без усіляких АЛЕ, бо ви створені для любові. Вас, жінок, плекали в обіймах м'які білі хмари, вам присвячували місячні сонати, через вас розпочинали війни, заради вас зрікались від престолів, нехтуючи королівським походженням; вам читали вірші, боролись за одну лілову хустину на лицарському поєдинку, ламали коліна, натирали плечі від залізних обладунків; вам зривали жоржини у сусідському квітнику, леліяли грою на арфі, скрипці та фортепіано... Чоловіки продали свою нікчемну душу, вони вас палко покохали. Вони заховали від вас усі ганебні вчинки чи дратівливі звички, голили лице гострим лезом, купляли спокусливі парфуми, аби зуміти з'єднатись із запахом вашої вологої шкіри; ретельно натирали чорні мокасини від сірого пилу, аби блищати так само як їх карі очі. Вони питали ваших подруг, які ви любите квіти, про що мрієте, за ким плачете вночі, про кого думаєте, коли сумно. Чоловіки бажали знати про вас УСЕ, що тільки якось нагадувало ваше ім'я (хоча, на подив, ви мріяли його змінити, воно вам зовсім не підходило — щодня новий псевдонім, нові рухи, емоції, нове амплуа. Ви непристойно часто змінювали життєві плани, вступали в полеміку з Богом, навіть щось підказували, бажали вчити інших, як жити, але не виходило. Спинились і, нарешті, почали жити для себе, будувати стосунки із самою собою, вимикали розум і відкривали тендітне серце. Усміхались на тридцять два, показуючи свої залізні брекети, не ховались від сонця, купались на літній терасі під звуки прохолодного дощу, поливали квіти любов'ю, шептали на вушко місяцю свої дикі мрії, бігли проти вітру, стрибали зі скелі головою вниз. Угледіли рідкісні конвалії з пташиного польоту, наспівували мелодії, хоча зовсім не вміли — байдуже! Хто не хоче — хай не слухає. Ви стали собою!

Жінки, ви особливі, бо створені, аби любити й палко кохатись, ваша кров, то багрянний окріп, наче свинець, що залишає свій слід на платиновому чоловічому тілі.

Кохайте... Як Джон Леннон і Йоко Оно, навіть якщо всі не розумітимуть. Байдуже. Вони не сидітимуть біля вашого ліжка. Вимкнено прожектори, натиснута пауза на старій відеокамері, тій, що з плівкою. Інтерв'ю уже взято, роз'їхались всі по домівках, завтра на перших шпальтах брудна білизна з непристойно-сірою провокацією, бо всі люблять інтриги. Іспанський сором. А ви й далі кохайтесь, нічого, їх думки не змінити. Це як розказувати глухому свою дисертацію з філософії, або забути дати сліпому книжку шрифтом Брайля.

Любіть, як відчуваєте — вам підкаже серце.

Він її кохає...

Неідеальні лінії

Неідеальні лінії, всюди: в дотиках, усмішках, несміливих рухах, секундах відчаю та суму, в океані сліз і полум'ї внутрішньої боротьби самотніх акторів, які давно вже розірвали своє нутро на маленькій сцені забутого театру, де зовсім не блукають люди...

Заховатись від усієї цієї метушні... Так інколи кортить мені. Обпечена душа не витримує болю і смутку, їй треба на волю, вона кричить, шепоче мені на вушко, але я міцно стискаю її у мокрих долонях, від чого аж морозить тіло.

Закриваю очі — й Ти переді мною, такий собі, смішний, загублений, мій, особливий... Маниш мене синіми, як море, очима, але вже пізно, я не встигла сховатися, впала з лиця чорна вуаль, я — Твоя.

Обіцяла тебе відпустити... Гучні слова, аж занадто, я з цим погано впоралась. Ти, як тінь, завжди зі мною: в моїх сумних думках, у коротких, але дуже щасливих миттях... Я розтанула у твоїх очах, як гарячий шоколад, занадто гіркий, аби смакувати далі. Ти блукаєш в моїй голові, інколи я встигаю зробити коротку паузу, але ненадовго, бо всюди відчуваю запах твоєї шкіри, твоїх духмяних парфумів, від яких п'яніє моє неідеальне тіло... Правду кажучи, іноді важко з цим впоратись.

Моя загублена душа літає над холодним містом, мені ніде зігрітись, нема тебе поруч. Бракує обіймів... Не сила Тобі зізнатись: ми обірвали всі криві мости. "Так треба було", — говорило серце. Не бути кохання на відстані — ми все обговорили.

Чому?

Не чекай відповіді. Це не акторська гра, а життєві реалії, занадто солодко й гірко, щоб комусь пояснити. Була одна мить, аби вдихнути щастя, а потім ще одна, аби її відпустити, своїми ж зламаними руками й незрозумілими вчинками. Так часто буває, ми ж не на сцені театру, життя не готує для нас легких сценаріїв. А навіщо?

Два самотні метелики, досить крихкі, аби притулити до серця, блукають собі в паралельних світах, їх важко впіймати, вони віддали себе прохолодному вітру з відтінком жагучої свободи.

Куди далі летіти? Мої очі закриті...

Плакати

Коли жінка не може плакати, це страшно

Маргарет Мітчелл

Жіночі сльози...

Так багато про них написано. То жіноча зброя від якої чоловіки безсилі. То вияв слабкості. То мова жіночності. То легкий трепет. То секунди безсилля. То момент щастя. То хвилина відчаю. То рік печалі. То місяць смутку. То краплина переживання. То гіркий подив. То страх. То слова подяки. То вияв любові. То жінка, от і все...

"Сила жінки в її слабкості".

Чи не так?

Ми, жінки, стали нехтувати цим простим правилом, бо так нав'язує нам

суспільство. Плачемо тихо, без сліз, аби ніхто не чув і не бачив. А всередині потопає наша "маленька дівчинка", захльостуючись чимдуж від солоної гіркої рідини... Ми кожен день її втрачаємо. Щомиті. Її тоненький голос ніби долинає з глибокої криниці, перегукуючись зі співом сойки-пересмішниці.

Як "Віднесені вітром", сльози не встигають залишити сліду, вони вмиль висихають, застаються лише найсухіші відбитки, а у горлі рвуться зв'язки, їх задушили німі чуття і переживання. Жінки, не ховайте сліз.

Плачте!

Коли кортить. Коли так підказує серце. Коли емоції б'ють через край. Коли стоїш оголена у порожній квартирі чи посеред поля. Навіть у гучному натовпі, або коли їси морозиво чи наспівуєш мелодію, коли потопаєш у міцній пляшці вина чи сидиш у кав'ярні, на роботі чи за столом маминої кухні. Коли плачеш у свою маленьку білу подушку, на плечі коханого, в обіймах батька, за нічними розмовами на балконі з двома подругами, п'ючи просеко. Коли самотньо. Коли добре. Коли рве на маленькі уламки. Від щастя. Від гніву. Від несподіванки. Коли тобі заманеться, бо ти жінка... Не забувай цю істину, чоловікам іноді так кортить, але вони не можуть цього собі дозволити, бо то вияв їх слабкості. Перед тобою. Ти стоїш за його широкими плечима, обіймаючи за міцний стан. Шепчеш йому на вушко, як солодко стало, як добре тобі, як гірко, як болить. А його душа тихо плаче. Дуже обережно, аби ти бодай ненароком не побачила сумнів чи неспокій, якісь його чоловічі проблеми. Він тебе оберігає від усього бруду, підкладаючи білу хустинку. Бо сильно кохає. Тебе...

Потекла сльоза по моїм пухленьким щокам. Заплакала маленька дівчинка й обійняла мене міцно за шию. Вона так дякувала, я її відпустила, і вона побігла у макове поле за квітами. Услід за нею я відчула свободу життя, ледь-ледь відчутний вітер насвистував її дитячий сміх, бігаючи за білими метеликами. То вияв любові, любові до СЕБЕ.

Моя слабкість, моя тендітність, моя невимушеність... Вона зводить з розуму всі чоловічі серця. Я стискаю їх міцно в долонях, аби не впустити Своє...

Потекла сльоза, я закінчую цю останню фразу. Вже досить з тебе. Ти у моїх тенетах кохання, не знаю, чи відпущу, мені треба час, подумаю...

Дівчатам

З кришталевого чеського келиха "Богемія" стікала волога крапля смутку, то недомовлені слова моїм двом дівчатам.

Хвилинку...

А я можу називати вас СВОЇМИ? Ви стоїте до мене спиною, до якої важко долинають звуки. Тиша. Абсолютна. Між мною і вами глибока прірва, кожна йде своєю кривою дорогою.

Я хотіла кричати. Кричала. Захриплість заважала слухати. Між нами сотні АЛЕ, з лиця стікає крапля поту, брудні тарілки, крихти багету на холодній плитці, голодний

собака, неоплачені рахунки, розкидані шкарпетки, немите дзеркало у ванній кімнаті... О ні, й тут халепа, я випалила останню сигарету, біжу в кіоск навпроти... Закінчилось паливо у старій автівці, ми зупинились на самому перехресті у відтінках буденної метушні. І так все по колу. Ми забули одна одній усе розповісти... Кожна пішла своєю дорогою, перетину колій нема.

Я сумувала, за вами обома, коли трусило вночі від шаленого ритму життя. А ви сиділи на балконі, кожна у своїй бетонній коробці, де поряд тліла свічка з ароматом кисло-солодкого цитрусу. Ми ніби запрограмували неоднакові телефонні лінії, до вас не хотіли відправлятися мої електронні листи. Хоча ні, брешу, ви навіть не перевірили зранку електронну скриньку. А я не змогла натиснути на дисплеї "відправити", бо так гірко стікала сльоза. Від вас не було жодної дрібної звістки...

Я чекала, тепер буду відвертою. Навіть пишучи цього листа (не знаю, чи увійде воно у збірку)... Так буває, мені нічого натирати собі сухі мозолі, мабуть, ми все вже одна одній сказали. Але не було цього останнього прощального поцілунку в повітря, такого, від якого червоніють щічки й кусаєш вологі губи. Стоїть недопита пляшка просеко, на стіні розвішані фотографії. Десь валяється у недочитаній книжці моя листівка, зараз вам кортить її прочитати... Де вона?

Спогади. Спогади. Спогади.

Ми так міцно тримали одна одну за руку. Я переглядаю наші фотографії. Не знайшла ні одної, де ми стоїмо на колінах. Так добре було (мені з вами).

Я довго шукала вас, блукала заплутаними стежками, ви зуміли мені допомогти піднятися, та, коли зацвіла омела, не було нікого. Стерлась червона помада, ми їли шоколадне морозиво з вишнею. Випадково викинули білу серветку. На вулиці вихор і солодка злива, витираю свої вуста від холодного лате з кокосовим сиропом, починає боліти у горлі.

Я відправила останній меседж, закінчились гроші на рахунок...

Поза зоною гарячих сумнівів.

Люблю...

Міцна кава

Жіночність. Флірт. Спокуса. Часом, непристойність. Тіло, покрите родимками. Легка хода. Граційні рухи. Холодний погляд. Ніжні контури рук. Довгі пальці. Солодкі вуста. М'яка шкіра, запаху тендітної лаванди.

Із-за столика літньої тераси виднівся силует маленької жінки. Вона нікому не належала, лише СОБІ. Її очима з'їдали, роздягали й манили у ліжко. Але то були марні спроби. Вона і далі тримала кінчиками своїх пальців чашку міцної кави, сліди світло-рожевої помади, що виднілись від акуратних театральних ковтків, порушували ранкову ідилію. Вона цим сильніше розпалювала потаємні думки, від чого аж пекло у покусаних вологих вустах. То хто вона, ця незнайомка? Манить зеленими очима, але й не гляне на тебе, не помічає. А, може, хоче, щоб так думали...

Вона, як Малена з однойменної італійської кінострічки: змушує тебе спинитись і милуватись красою. У світі, де всім керує жіноча заздрість і тваринна чоловіча хтивість, ця незнайомка встановлює свої правила. Від неї п'яніють очі, пітніють долоні й пересихають уста.

Вона — спокусниця, через яку монахи порушують обітниці. Ніколи не підпускає до м'якого тіла, лиш манить поглядом, мовою шаленого ритму життя. Як Лоліта Набокова, для неї не існує кордонів, але своїх принципів не зраджує. То все під контролем.

Вона — то "Поцілунок" Клімта: занадто піднесена, аби зуміти углядіти там печаль і смуток. Легкість, невимушеність і свобода зі смаком міцного перцю.

Її життя — то бурхливе море, як любовні перипетії Фріди Кало і Дієго Рівера. Там усе неспокій і якісь інтриги, простота лякає, вона так не звикла.

Вона — то загадка, складна піктограма, на яку не кожен має час і терпіння. Бо усім — відразу! Так-так, усім, але не їй. Ця лісова мавка повна всіляких химер і складнощів. Аж заболіла голова, певно, ти не вартий її уваги. Вона нікуди не поспішає. Не ти перший, не ти останній.

Вона — то безумство. Таке, про яке писав Фрейд. До неї відчуваєш сексуальний потяг, але вмить навіює страхом і злістю. То непідступна фортеця. Оголеними руками її не взяти.

Вона — то чорний шоколад із сіллю. Досить сміливе поєднання, тобі кортить відкусити її шмат тіла, бо воно на межі дозволеного.

Вона — то "Весна" Боттічеллі. Одні лише ескізи давно вже стали шедевром. Вони чекають на свого колекціонера.

Вона — то "Чотири пори року" Вівальді, бо ніколи не буває однаковою — того зовсім не вміє. У ній поєднані всі стихії: бурлить море, здуває сильний вітер, відчуваються сила землі й згорають чоловічі погляди у полум'ї її неземної вроди Венери Мілоської. Як хаотичні мазки Поллока, ті картини не всі прочитають розумом, там відсутня банальна логіка.

Вона — як троянда Маленького принца на самотній планеті: створена для краси й турботи. Щоб тільки захищали від вітру і спеки. Особлива квітка... Як оазис у Сахарі, вона чекає відчайдушних попутників, що цінують принади життя. На інших не вистачає часу, як пісок, що просочився крізь сухі засмаглі пальці.

А вона вже допила свою каву. Встала зі стільця і попрямувала далі, довкола всі озираються...

Мить

Я сиділа у своїй кав'ярні
Дихала повітрям свого міста
Писала про його мешканців
Угледіла красиві жіночі силуети
Аби купити собі ментолові сигарети

.....

Стало тепліше

Холодна вода з цитроном

Кусала мої сухі губи

СТІЙ!

Біжу долити води

Аби подати тобі склянку в ліжко

Ти не дихаєш уночі

Бо згадуєш усі криві спогади...

Моя нога торкалась краю твого незастеленого ліжка

Десять поряд тліла моя закохана душа

Вона навіки тебе прийняла і солодко приголубила

Бо шалено

ПОКОХАЛА

так, як кохають самотні чорні лебеді.

Чорна троянда

Заховалась... У тендітному жіночому силуеті незламна і така холодна троянда. Від її крижаних і болісних шипів плакала молода душа, яка давно вже продала себе в рабство сильних жінок, що дали обітницю навіки закрити свої серця від чоловічих поглядів...

Вона годувала себе одним лише багряним смутком, завзятими переконаннями, що ніхто її не любитиме, приречена... Зів'яти від спокусливих слів і рухів. НЕ хотілося. Знову пірнати у бездонні моря розчарувань, гірких сліз та болісних зрад, від яких уже більше не склеїти ту гонорову квітку.

Самотня ...

Вона приходитиме з роботи, скидатиме вбрання, що псує її гаряче тіло... Оголена візьме пензлі у ті довгі тонкі пальці й малюватиме так, що розчинятимуться в пастельних фарбах солоні муки. Полотно скрипітиме від її різких рухів, бо тільки так вона звільнятиме своє жагуче полум'я непристойних таємних бажань.

А час усе спливатиме...

За якихось десятків недоспаних ночей стіни її невеликої квартири сипатимуться від важкості всіх тих доленосних картин, в яких вона по черзі розказуватиме свої життєві історії... Той невиразний силует жіночого тіла розкаже тобі більше, ніж усі гучні промови й зізнання. Там буде вона та її печалі, від яких не змогла сховатись у тіні залізна троянда.

Не прийматиме...

Від тебе і мене якусь допомогу, це ніяк не годиться. Її бордові пелюстки відразу ж посипалися б від однієї тільки думки про таку нестерпну секундну слабкість. БУДЬ-ХТО, але не ВОНА. Це вщент зруйнує її стійкі ідеали, довжелезні, вибагливі, мов найзаклятіші примхи.

Така собі, непомітна і цілком звичайна, троянда... Вона нашептала мені на вушко, не маючи сили дивитись на свою непохитну і зарозумілу усмішку [у краплях від літнього дощу].

Пекуче сонце...

Плавить її ніжні силуети. Хтось підбігає до неї, щоб нарешті зірвати та врятувати, а вона розпускає свої колючі шипи. Кров'ю стікають засмагли чоловічі долоні.

Зів'яла...

Бо так і не наважилась дозволити комусь себе полюбити.

Молочний шоколад

Ми відповідальні за тих, кого приручили

Вона обмотує своє тіло темним гірким шоколадом, непристойно пекучим на смак, замотує у плівку, таку непрозору, аби сховати всі розтяжки... Їй самотно. Вона постійно вередує, придумує всілякі нечесні ігри, на ходу встановлюючи все нові й нові правила, аби плутати чоловічі інстинкти (манить, спокушає, захлинається від ревностів, плаче, закриває двері ванної кімнати, аби бути самою, тікає, аби ніхто не знав куди, не бачив як, але насправді прагне, аби її покохали, не за ясні очі, а глибоку душу, яка літає тільки вночі... вулицями маленького міста. Вона боїться померти на самоті, така ще, без досвіду, але їй швидко довелося стати дорослою і виконувати дорослі обов'язки, так сталося, то життєві гіркі обставини, які вона дуже міцно ховає від перехожих під подушкою).

В ній я бачу цілу Галактику, як планета Маленького принца, то троянда з довжелезними шипами, ти спробуй-но до неї підкрастись. Така особлива, не схожа на інші квіти: цю гонорову не зірвеш у квітнику, не купиш на вулиці, її не продають діти на літніх терасах дешевих ресторанів, її вирощують не на Землі, там особлива доставка з додатковими опціями, з темно-пурпуровою паперовою обгорткою, в якій захована одна самісінька троянда. Вона палає любов'ю, по артерії тече чорна смола, утворюючи густі тромби, то її непристойні претензії. То вона так схотіла... Всі бачать тільки колючі шипи, чоловічі пальці, обдерті червоною плівкою, крові нема, бо то вода для її літньої насолоди. Але цього замало, їй прохолодно, вночі нема кому зігріти, коли падає тінь, то усі чоловіки, як місцеві попутники, втекли притулись до ніжної пальми з соковитим кокосовим молоком, бо не в силі терпіти таких холодних поцілунків троянди. Вони тікають далеко за горизонти, покинувши її на піску і в обійми пустельному вихорю, бархани й дюни закривають її від чужих очей, нікому її приголубити...

У нас була одна відверта ніч, вона не схотіла слухати. Відштовхнула мене так сильно, що я зранку намацувала синці, не на тілі, а в серці...

Я тебе досить добре відчуваю, чуєш? Але доволі цього шаленства, що виходить за межі моїх моральних принципів. Ти поранила мої маленькі сухі лікті, такого я не пробачатиму. Вже досить з мене. Гадаєш, ти одна така? Були й інші, їх неспокійні душі застрягли в колах Данте НАВІКИ!

Ти дуже схожа на мою польову квітку, проте вона навчилась показувати світові свої первинні запахи, від чого тліють спокусливі чоловічі погляди...

А тепер з'їси чорний шоколад, долий туди кокосового молока, аби втамувати пожежу. Самотня троянда, спали всі декорації, ти ж не на сцені театру.

Правда ж?

Тобі

З очей знята рожева плівка

Моя рука спускається нижче твого коліна

Ти розмішав мої думки фісташковим сиропом
аж спітніли долоні

Я задивилась у твої зрадливі зелені очі

Там сіра тьма, я глибоко до неї пірнула

Спрага

У моїх устах і сором'язливих звуках

Коли солоні муки обпечені від твоїх дотиків і рухів

Твоя крива хода збиває мене з пантелику

Я не схотіла тебе покинути

То незручні запитання навіюють цю завірюху

Мені важко комусь відкритись

Ти зумів мене підкорити

Доволі цих зайвих кам'яних рухів

Я волю нічого не чути й закрити пальцями вуха...

Олеандри

Під пекучим грецьким сонцем зацвіли білі oleандри (вони часом нагадували мою польову квітку). Щоранку там дикий орел з'їдав залишки Прометеевого ества, його серце навіки віддалось свободі, такій дикій, жагучій, як і лабіринти запиленого від тиші нутра маленької жінки... Вона цвіла собі, тінь вказувала дорогу самотнім плебеям, які не втрачали світлої віри й самотніх надій на пошук свого Алхіміка, що вказуватиме їм зорі.

І знову — ЖІНКА

Мої очі п'яніли від червоного вина, у голові промальовувався силует терпкої жіночої постаті, від якого не хочеться полоскати рота водою, навіть якщо вмираєш від спраги... Ти не випускаєш той аромат зі зламаного покусаного чоловічого тіла. Десять поряд доливають вільні голоси, то присвячують жінкам сиртаки. Пульсує у скронях.

То час для сіести...

Вона прикрила своє неідеальне тіло свіжовипраним полотном, запах квітів лікував її болючі рани. Натиснута пауза. Вона нарешті зуміла зробити собі перерву. Лінійні

коти, тим часом ніжили глибокі рубці, лікували своєю слиною, мов чоловічі ніжні ласки (ті, від яких не чекатимеш відповіді на якесь незрозуміле продовження).

Егей назавжди так загубив нитку Аріадни...

Як і польову квітку, цими квітами всі милувались. Усі, але хто зумів їх зірвати? Вони росли надто високо, переплітаючись з гіацинтом над бетонним мостом з написом "три метри над рівнем неба ...". Їх навіть не торкалися вантажівки, бо десь поряд у темній холодній печері чаклувала Піфія.

Відкрита скриня Пандори...

Караваджо встиг уже угледіти чорних змій, вони ДИКО цілували полотна в галереї Уффіці. Хоча, існує якась різниця? Моя польова квітка купила дешевий шопер від перехожих на вулиці... Масмаркет (полотно "Медуза") тепер оберігав її від чоловічих спокусливих поглядів, тендітно гойдаючись від граційних рухів на засмаглій шиї. Її хода (з пташиного польоту) чимось нагадувала сади Боболлі. Там важко знайти потаємні входи та виходи.

А тепер я стою думками на площі Мікеланджело.

Моя Флоренція, перлина Тоскани, то білі олеандри хвилями допливли до узбережжя Італії. Вони вже встигли зіграти драму Шекспіра на балконі старої Верони, нічним містом блукає силует маленької жінки. Вона шукає свого Монтеккі...

Адріатичне море все знає, бо вміє розмішати таємні бажання з сіллю.

Цукор

Налий мені чаю без цукру
моє життя і так заповнене лате з солоною карамеллю
я напилась його досхочу
дай мені краще свободу
таку жагучу, як очі маленької жінки
вона ні на кого не зважає
бо живе у гармонії з собою
запитує себе вночі
що їстиме зранку
з ким піде на каву
на келих напівсухого
з ким буде
мовчати
плакати
кохати
кричати
думати
розказувати
Кому?

Тим, що відмовились від солодко-солоного цукру...
(особливим)

Мовчати

МОВЧАТИ

Так інколи кортить... Дракон глибоко всередині спалює мої легені. Один попіл нагадує про той нестерпний темперамент. ДОСИТЬ

Мовчи

То не кожен з нас добре вміє...

То не кожен знає, коли воно доречно...

То якось відчуває моя маленька жінка

Та, що всередині

Вона мовчить, говорячи соті глибоких фраз

Знайомі цитують її в інтернеті

Про неї ніхто не знає... поки що)

На все свій час...

Я чекатиму, поки здійметься буря

Забере всі мої думки далеко за хмари

Там я прочитаю поезію білого неба...

Своїм, особливим (ці слова лиш для тих, хто живе однією миттю)

Люблю (так, що злипаються солоні від поту вуста)

Налий собі келих вина, я біжу тобі назустріч

Поквапся!

Паріжель

Я ходжу твоїми вулицями.

Сиджу у твоїй кав'ярні, замовляючи холодний чай з мелісою.

Не знаю, чи ти це відчула, але потроху я вкрала у тебе маленьку сіру перлину.

Вона спішить до мене на каву.

Очі горять, тепер вона усміхнулась, дуже схожа на тебе...

Я зазирнула у твою душу, ти вся у клопотах, забула за нас обох, особливих...

Ні, тобі на нас не начхати, я то добре знаю, нічого не пояснюй, то зайве. А тепер озирнись, тебе заповонила матеріальна прірва.

Впаде цеглина, ніхто її не триматиме.

Пустітиме велика неприбрана квартира.

Там навіть не бігатиме чорна собака з притулку...

Для кого то все? СКАЖИ!

Спинись, благаю, поки ми запрошуємо тебе на тістечко,
приходь, за хвилину злива.

Мені не шкода для тебе часу, але він спливає.
Я зазирнула в очі твоєї мами, вони палають так само, як і ти.
Не живи у клопотах і думками на своїй роботі.
Відчиняй вікно, лягай на спину,
ми прочитаємо тобі Молитву...
БІЖИ до нас ...двох особливих.

Недопитий келих білого напівсолодкого

Я відчинила тобі двері свого дому
Наливай собі білий мускат
Поквапся
Я не чекатиму
У нас своя тут розмова
Пливе
Кусають ноги літні комахи
На терасі
Пусте
Сім'я у колі зібралась знову
То СИЛА
вона зі мною
...

Собі

Ви скажете, що я збожеволіла — у тому є маленька крихта солоної істини. Мое тіло палає життям, там вихор чуттів і дотиків, ноги зовсім не слухаються, заціпили всі кінцівки. То пусте. Я відкрила свою душу вам, особливим. А тепер позакривайте всі двері й вікна, бо влучить лілова блискавка в сухі ступні, покусані. Буря. Я пірнула туди з головою. Сама так схотіла, мене завели туди мої суперечності, бо борються одночасно всі чотири стихії.

І знову ці безглузді сумніви...

Хіба я комусь потрібна? Мене звеличують, плекають пустими обіцянками, постійно з кимось порівнюють, будують великі надії (рідні)... Як криві хмарочоси, я усіх їх здуваю холодним вітром з відтінком дикої свободи. Така як є: проста, як біла скеля, але зовсім не проста, як Лабіринт Мінотавра... Там є якась життєва мета, кінцева (але тільки вам, особливим, то не так, як здається тобі на початку). Я постійно все змінюю. Це виходить досить спонтанно. Сьогодні я з вами, а завтра блукаю далекими південними морями. Змінюю все, аби втекти від БУДЕННОСТІ. Тої сірої, в якій застигли на мить мої особливі дівчата, обидві. То лякає. Я волю ні з ким не спати й зовсім не лягати. Це не гра, ти так не думай, то мої криві солодкі реалії, бо живу однією миттю. Тримай мене за руку,

цілуй в губи, кохай, поки є можливість. Завтра я тебе покину. Залишу на столі пом'яту листівку (вранці на неї випадково впала крапля дешевої розчинної кави), від неї болітиме в грудях, пектиме, знаю, але по-іншому я це не уявляю. Повторюю, то Я. До тебе у мене лише одне запитання: тебе цікавить я чи моя багатогранність? Питаю всіх (особливих), бо то я так схотіла. Заїла платівка. Не відповідайте відразу, хоча, я знатиму наперед відповідь. Вже не така наївна. Загублена пташка чогось таки пізнала, вас, людей (хоча пошкодувала, буду відвертою). Гнилість. Хтивість. Фальш. Складні очі. Сухі сльози. Довгі нігті. Гроші. Осуд (ну з цим і мені важко боротись)... Я відчула все, потроху. Яка дурепа (то про себе), вам соромно, мабуть, стало, за свої незрозумілі вчинки. Ви довго користувались моїм маленьким тілом, залишилися густі розтяжки, марсалові рубці, бліді ясні очі. НЕ плачте, я вже цього не бачитиму. Уже запізно. Я літатиму далеко за океанами, там, де рідко гуляють босоніж люди. Вони мали інші орієнтири... Без віри у свої сили, на жаль. Але хто мене жалітиме? Ні, цього я навіть не дозволю... Ми ті, які навіть не знають дієслова "НЕ ВИЙДЕ". Я спробую (не важливе кінцеве його втілення, бо то марне будування цілей, довірся тепер пташці), як вийде, то наллю собі холодного молока, аби втамувати ту неспокійну спрагу до нового шаленства.

Я вже замучила тебе, чи не так? Не біда. Біжи на кухню. Наливай крижану воду з-під крана і кидай м'яту, вона заспокоює.

Так до чого то все було...

Я напишу відверто: Жінки, не продавайте свою любов, живіть так, як хочеться, не робіть те, що каже суспільство, полюбіть себе, навіть із зайвими кілограми ВАС ПОЛЮБЛЯТЬ за червоні щічки, худих — за те, як вони люблять поїсти (то копія моєї польової квітки). Не кладіть ніяку собі ціну, бо ви не річ на секундхенді. Інші чекатимуть знижки, але НЕ треба хапатися за дешеву підробку Calvin Klein, вони заказали ремінець на AliExpress. Ви — жінка, одного слова достатньо.

Вас вкусила в шию гірська козичка.

То була я...

Лоліта

Лоліта,

Скільки запитань і зайвих рухів...

стереотипи

Я поглядом читаю усі питання

Вона ЖІНКА, не стерво,

Ти краще їй вклонися і подаруй ніжні квіти

НЕ знати, чого таке, які АЛЕ

Не знати чому і через КОГО

Я тихо вночі підійду

Підніму із землі подушку

Не болітимуть тоді від втоми сухі вуха
Не чутиме більше непристойно дорослих чуток
Вона того не хотіла, зрозумій ти нарешті!
То зламана доля так гірко вередувала
А ти не смійся!
Біжи за свіжою випічкою
Вона зголодніла...

Мохіто

Я задивилась у твої зелені очі,
Вдихаю запах духмяних парфумів
Вони непристойно змішані з холодним потом,
у тебе липкі руки ...
Намацую твої губи,
кусаю в шию, бо ловлю зелену морську хвилю.
Не показуватиму язика,
бо так схотіла Я.
У мене поцілунки зі смаком цитрусу і м'яти.
БІЖИ за квітами
Пташка не буде довго чекати.
ПОЛЕТІЛА...

Кафка

Я майже дописала останню фразу. Можна видихнути з полегшенням повною грудною клітиною. Я відчиняю тобі завісу свого інтимного життя. Обіцяй, що не поливатимеш брудом!? Не витягуватимеш брудну білизну! Чуєш?

Але все одно БУДЕШ... То пусте (сама винна, перша почала гру), я нікому не намагаюсь подобатись. Так виходить, що всі "люблять". По-своєму.

Почали?

Моя подорож досить проста, вона починалась з маленького селища міського типу, де люди зовсім не вміли вірити. У них були примітивні ідеї і принципи. Разом з польовою квіткою ми ламали всі стереотипи, бо втекли у місто. Було так собі, на початку, нас сприймали "тихими". Досить швидко ми показали свої білі зуби й нас помітили... Почалося. Рух життя. Але не з друзями. Я сиділа до світанку в книжках, псувалися блакитно-зелені очі, не дуже, правда? Ми будували собі ім'я, то не проста дорога, правду пишучи. Ми не були обділені чимось особливим, ні обдаровані чимось іншим, але ми знали, як то буває, коли чогось не знаєш. Було соромно (за двійку). Ми працювали над собою. Тут я хочу відокремити жовтим маркером один особливий момент: ми займались спортом. Воно мені й тепер допомагає встати з колін, я добігаю

всі короткі й довгі дистанції. Знову, великі надії (від рідних). Змагання, олімпіади, медалі, грамоти... Про нас було чути всюди. Але потім настав час вибору: легка атлетика чи інтелектуальний розвиток? Не важко зараз здогадатись, що вибір пав на останнє. Було страшно. Я два роки не могла подивитись дідусеві в очі (то сімейна справа, всі чемпіони, гордість...). Далі все за простим сценарієм: навчання, навчання і ще раз навчання (вдень і вночі, коли їси на перерві булочку). Ми поставили собі з сестрою брекети, пізніше я одягла окуляри (вони ховали мою ніяковість, коли щось виходило супер). Я стала гладшати. Останній дзвінок. Я несучи той прощальний дзвоник. Сльози. Куди йти далі? Ми перетинаємо кордони, нам замало повітря у маленькому місті. Страшно, ми не знали тієї мови. Як купити прокладки у супермаркеті? Я не знала, куди треба сунути кредитну картку. Не РОЗУМІЮ. Батьки не знають, як важко. Я граюся до ночі з перекладом (чужі терміни, незрозумілі фрази). Якось минає. Я потроху знайомлюсь зі СВОЇМИ, але не відкриваюсь. Вони багато чого не знають. Я і далі буду собі ім'я. Ні дискотекам, наркотикам і нічним забавам. Просто НЕ ХОТІЛОСЯ. Так буває, то нормально.

...

Другий курс увірвався так стрімко у життя, як пробка з-під шампанського у непофарбовану білу стелю. От звідси все рахуватиметься. Подорожі. Розваги. Поцілунки. П'яні очі. Всі не вірять, що я так відпочиваю... Але це та ж сама я, просто пофарбована, нанесені ледь-ледь помітні пастельні тіні. Я вмію бути такою, сміятись і плакати, просто бути собою. Як бутон польової квітки, ми почали потроху літати в небі. Спочатку на короткі дистанції.

Далі буде ...

Р. С. Читай про загублену пташку і польову квітку й далі, слідкуй за нами, не все одразу)))

Кінець

Загублена пташка подякувала своїм шанувальникам.

Вони несли їй квіти.

Спасибі за любов і натхнення!

Жінки, шануйте себе!

Я присвятила то Вам (моїм польовим сестричкам, мамі, двом тіткам, бабусям, тим особливим, яких зараз між нами немає [вони мене оберігали з пташиного польоту], своїм наставникам і випадковим знайомим, які не сприймали мене, як "не таку", їх очі палали глибоким розумінням і подивом)!

То найбільша пошана для мого побитого скаліченого тіла, душа вже обідрана, на ній синці, рубці, одним словом – кровотеча...

Я вклонилась низько вам – ЖІНКИ!

[любіть і приймайте себе]

Андріана МУХА